

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 226/2026-38

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], zastúpenej JUDr. Libušou Dočkalovou, advokátkou, Lachova 32, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B1-7C/157/2010 a postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 15Co/45/2025 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B1-7C/157/2010 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 15Co/45/2025 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Mestskému súdu Bratislava IV **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. B1-7C/157/2010 konal bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľke **p r i z n á v a** finančné zadost'účinenie **2 000 eur**, ktoré **s ú** Mestský súd Bratislava IV a Krajský súd v Bratislave spoločne a nerozdielne **p o v i n n é** zaplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Mestský súd Bratislava IV a Krajský súd v Bratislave **s ú p o v i n n é** spoločne a nerozdielne nahradiť trovy právneho zastúpenia **824,72 eur** a zaplatiť ich na účet právnej zástupkyne sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 6. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. B1-7C/157/2010 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15Co/45/2025 (predtým postupne vedenom pod sp. zn. 10Co/16/2017 a pod sp. zn. 15Co/88/2021). Navrhuje, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu konať bez zbytočných prietáhov a priznal jej finančné zadost'účinenie spolu 16 000 eur od mestského súdu a krajského súdu, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou z roku 2010 domáhala pôvodne na Okresnom súde Bratislava I proti žalovanému zaplata 510,30 eur s príslušenstvom. Okresný súd rozsudkom č. k. 7 C 157/2010-205 z 9. mája 2016 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 510,30 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 510,30 eur od 20. júla 2010 do zaplata v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku; vo zvyšku uplatneného úroku z omeškania žalobu zamietol; žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni trovy konania 135,60 eur v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

3. Proti rozsudku okresného súdu podali odvolanie obe sporové strany. O podaných odvolaniach krajský súd rozhodol rozsudkom č. k. 10Co/16/2017-271 z 11. júla 2018 (ďalej len „prvý rozsudok krajského súdu“), ktorým zmenil rozsudok okresného súdu vo vyhovujúcej časti tak, že žalobu zamietol, v zamietajúcej časti rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, v časti nároku na náhradu trov konania rozsudok súdu prvej inštancie zmenil priznaním nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a odvolacieho konania žalovanému v rozsahu 100 %.

4. Na dovolanie sťažovateľky Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 3Cdo/231/2019 z 21. januára 2021 prvý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Krajský súd následne rozsudkom č. k. 15Co/88/2021-352 z 28. septembra 2022 (ďalej len „druhý rozsudok krajského súdu“) rozsudok okresného súdu vo vyhovujúcom výroku zmenil tak, že žalobu zamietol, v zamietajúcom výroku napadnutý rozsudok potvrdil, výrok o náhrade trov zmenil tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 100 %, žalovanému priznal nárok na náhradu trov prvého a tohto odvolacieho konania v rozsahu 100 % a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 3Cdo/3/2023 z 29. februára 2025 dovolaním napadnutý druhý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s odôvodnením, že odvolacie rozhodnutie trpí vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku. Ku dňu podania ústavnej sťažnosti krajský súd v odvolacom konaní nerozhodol.

6. Sťažovateľka uvádza, že v jej prípade ide o právne a skutkovo jednoduchú vec, a zdôrazňuje, že v konaní vystupovala vždy aktívne a aktívne sa domáhala i odstránenia prieťahov v konaní sťažnosťou predsedníčke mestského súdu aj predsedovi krajského súdu.

7. Celková neprimeraná dĺžka trvania súdneho sporu na všeobecných súdoch podľa názoru sťažovateľky výrazne vybočila z rámca požiadavky dosiahnutia konečného rozhodnutia vo veci v primeranej lehote a ničím neospravedlniteľným, neefektívnym a nesústredeným postupom súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu v napadnutom konaní došlo k neprimeraným prieťahom, čím bolo porušené základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

8. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval a uznesením č. k. II. ÚS 226/2026-12 z 1. apríla 2026 sťažnosť prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu.

II.

Vyjadrenie mestského súdu

9. Mestský súd vo svojom vyjadrení sp. zn. 1SprV/273/2026 z 24. apríla 2026 v podstatnom k priebehu napadnutého konania uviedol, že napadnuté konanie s ohľadom na predmet (vrátenie nespotrebovaného poistného, pozn.) sa po právnej stránke nejaví ako zložitú. Považoval za potrebné uviesť, že sťažovateľka do sporu vstúpila na základe uznesenia pôvodného Okresného súdu Bratislava I č. k. 7C/157/2010-131 z 5. februára 2015, právoplatného 3. júna 2015, ktorým súd pripustil vstup sťažovateľky namiesto pôvodného žalobcu. V súvislosti s celkovou dĺžkou sporu uviedol, že pôvodný žalobca, ako aj sťažovateľka v aktívnej miere využili možnosť uplatniť riadny a mimoriadny opravný prostriedok, čím došlo automaticky k predĺženiu sporu. S prihliadnutím na poskytnutú chronológiu procesných úkonov je toho názoru, že súd v jednotlivých obdobiach konal. Vyhodnotenie vecnej správnosti jednotlivých procesných úkonov, dôvodov odročení jednotlivých pojednávaní, ako aj namietanie nedostatočného odôvodnenia jednotlivých rozsudkov a s tým spojenú namietanú nesprávnosť, nesústredenosť a neefektívnu činnosť ponechal na posúdení ústavného súdu.

10. Z priloženého vyjadrenia zákonnej sudkyne v podstatnom vyplýva, že videla čiastočne prieťahy v postupe právneho zástupcu sťažovateľky, keď na rozdiel od žalovanej vždy preberá zásielky v posledný deň lehoty aj v rozhodnutiach, ktoré sú v jej prospech.

11. Súčasťou vyjadrenia súdu bola aj stručná chronológia úkonov, z ktorej vyplývajú tieto podstatné skutočnosti:

- 16. 8. 2010 – Okresnému súdu Bratislava I doručená žaloba právneho predchodcu sťažovateľky s návrhom na oslobodenie od súdnych poplatkov,
- 2. 11. 2010 – súd uznesením nepriznal pôvodnému žalobcovi oslobodenie od súdnych poplatkov,
- 3. 12. 2010 – súd vyzval pôvodného žalobcu na zaplatenie súdneho poplatku za žalobu,
- 23. 12. 2010 – žalobca doručil súdu podanie odvolania,
- 7. 4. 2011 – predložený spis odvolaciemu súdu,

- 24. 6. 2011 – odvolací súd uznesením potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o poplatkovej povinnosti,
- 7. 9. 2011 – súdu bolo doručené dovolanie pôvodného žalobcu,
- 22. 11. 2011 – súd uznesením neustanovil navrhovateľovi právneho zástupcu pre dovolacie konanie,
- 20. 2. 2012 – predložený spis najvyššiemu súdu,
- 29. 2. 2012 – spis vrátený bez rozhodnutia okresnému súdu,
- 8. 3. 2012 – súd uznesením vyzval žalobcu na odstránenie väd dovolania,
- 30. 4. 2012 – doručené podanie Centra právnej pomoci o prevzatí právneho zastupovania,
- 10. 9. 2012 – uznesenie, súd opätovne vyzval žalobcu na odstránenie väd dovolania,
- 27. 11. 2012 – spis predložený najvyššiemu súdu,
- 28. 10. 2013 – najvyšší súd uznesením dovolacie konanie zastavil,
- 7. 11. 2013 – vrátený spis okresnému súdu,
- 7. 2. 2014 – doručenie žaloby žalovanej s výzvou na vyjadrenie,
- 26. 3. 2014 – vyjadrenie žalovanej k žalobe,
- 16. 7. 2014 – doručené vyjadrenie žalobcu,
- 18. 8. 2014 – pojednávanie, odročené na účel doplnenia dokazovania na neurčito,
- 18. 8. 2014 – doručené podanie žalobcu,
- 4. 9. 2014 – doručené podanie žalovanej,
- 19. 1. 2015 – pojednávanie, odročené na 23. apríl 2015 na účel rozhodnutia o návrhu pôvodného žalobcu na vstup jeho dcéry (sťažovateľky) do sporu,
- 5. 2. 2015 – súd uznesením pripustil vstup do konania sťažovateľky namiesto pôvodného žalobcu,
- 23. 4. 2015 – pojednávanie, odročené na 25. jún 2015,
- 25. 6. 2015 – pojednávanie, odročené na účel doplnenia dokazovania na 1. október 2015, ktoré bolo zrušené z dôvodov na strane súdu,
- 18. 2. 2016 – pojednávanie, odročené na účel doplnenia dokazovania na 9. máj 2016,
- 9. 5. 2016 – pojednávanie, na ktorom súd vyhlásil rozsudok,
- 6. 7. 2016 – sťažovateľka a žalovaná doručili odvolanie,
- 5. 8. 2016 až 26. 1. 2017 – realizované procesné úpravy v súvislosti s odvolaním strán,
- 26. 1. 2017 – spis predložený odvolaciemu súdu, ktorý bol vrátený okresnému súdu 26. júla 2018,
- 11. 7. 2018 – rozsudok odvolacieho súdu,
- 8. 10. 2018 – uznesenie o výške náhrady trov konania,
- 10. 10. 2018 – doručené dovolanie,

- 13. 11. 2018 – výzva sťažovateľke na doručenie splnomocnenia na zastupovanie v spore, doručené súdu 29. 11. 2018,
- 9. 5. 2019 – doručené vyjadrenie žalovanej k dovolaniu,
- 19. 11. 2019 – spis predložený najvyššiemu súdu,
- 21. 1. 2021 – uznesenie najvyššieho súdu, ktorým bol zrušený rozsudok krajského súdu z dôvodu pochybení krajského súdu (nevysporiadanie sa s námietkou premlčania),
- 24. 3. 2021 – vrátený spis okresnému súdu,
- 30. 7. 2021 – spis doručený odvolaciemu súdu,
- 28. 9. 2022 – odvolací súd vyhlásil rozsudok,
- 13. 10. 2022 – spis vrátený okresnému súdu,
- 16. 1. 2023 – doručené dovolanie sťažovateľky,
- 3. 2. 2023 do 16. 3. 2023 – boli realizované procesné úkony spojené s dovolaním,
- 23. 3. 2023 – spis bol predložený najvyššiemu súdu,
- 29. 1. 2025 – najvyšší súd uznesením zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie,
- 6. 3. 2025 – spis doručený mestskému súdu,
- 31. 3. 2025 – spis predložený odvolaciemu súdu,
- 28. 1. 2026 – krajský súd rozhodol rozsudkom, ktorým zmenil rozsudok mestského súdu, v časti príslušenstva a trov konania,
- 6. 2. 2026 – spis doručený mestskému súdu,
- 15. 4. 2026 – súd uznesením rozhodol o výške náhrady trov konania.

III.

Vyjadrenie krajského súdu

12. Krajský súd vo svojom vyjadrení sp. zn. 1SprV/137/2026 z 11. mája 2026 v podstatnom k veci uviedol, že vo veci vedenej pod sp. zn. 10Co/16/2017 krajský súd výzvou z 9. februára 2018 vyzval žalovaného na predloženie originálu poistného spisu, ktorý mu bol predložený 8. marca 2018. Doplňujúcou výzvou zo 14. marca 2018 súd opätovne vyzval žalovaného, keďže mu bol predložený neúplný spis. Žalovaný predložil spis súdu 5. júna 2018. Následne súd rozhodol o odvolaní na pojednávaní konanom 11. júla 2018. Po vyhotovení písomného rozsudku bol spis zaslaný okresnému súdu 26. júla 2018.

13. Po zrušení rozsudku odvolacieho súdu rozhodnutím najvyššieho súdu bol krajskému súdu spis predložený 30. júla 2021. Odvolací súd opätovne nariadil pojednávanie a na pojednávaní konanom 28. septembra 2022 rozhodol rozsudkom pod sp. zn. 15Co/88/2021. Spis bol vrátený súdu prvej inštancie 13. októbra 2022.

14. Po opätovnom zrušení rozsudku krajského súdu bola vec predložená krajskému súdu 31. marca 2025 a bola jej pridelená sp. zn. 15Co/45/2025. Krajský súd rozhodol rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil 28. januára 2026. Po vypracovaní písomného rozhodnutia bol spis vrátený mestskému súdu 26. februára 2026.

15. V nadväznosti na uvedené krajský súd vyjadril názor, že k porušeniu práv sťažovateľky v konaní vedenom pod sp. zn. 15Co/45/2025 nedošlo, keďže rozhodol do 10 mesiacov od nápadu veci. Rovnako aj v konaniach vedených pod sp. zn. 10Co/16/2017 a sp. zn. 15Co/88/2021 rozhodol v primeranej lehote. V ďalšom vyjadril názor, že odôvodnenia všetkých troch rozsudkov v týchto konaniach boli podrobne a vyčerpávajúco odôvodnené. Vychádzajúc z uvedeného, považoval sťažnosť sťažovateľky vo vzťahu k postupu krajského súdu za neopodstatnenú.

IV.

Duplika sťažovateľky

16. Sťažovateľka 3. júna 2026 doručila stanovisko k vyjadreniam mestského súdu a krajského súdu, v ktorom v podstatnom zotrvala na dôvodnosti podanej sťažnosti. Dala do pozornosti skutočnosť, že plnomocenstvo, udelené sťažovateľkou jej právnomu zástupcovi, zaniklo dňom nadobudnutia právoplatnosti už prvého z rozsudkov odvolacieho súdu, a teda konanie oboch všeobecných súdov od tohto momentu možno považovať za zmätočné a nezákonné. Zároveň v dôsledku toho možno konštatovať, že konanie z dôvodu väd v doručovaní nie je právoplatne ukončené. Vyjadrila názor, že odvolacie konania vo veci sťažovateľky je potrebné vnímať ako jeden celok o jednom predmete. Nemožno ho vnímať tak, ako to vo svojom vyjadrení koncipoval krajský súd, akoby išlo o tri navzájom nesúvisiace konania. Ďalej poukázala na dôvody, pre ktoré dovolací súd zrušil jednotlivé rozsudky krajského súdu, čím spochybnila tvrdenie krajského súdu o vyčerpávajúco odôvodnených rozhodnutiach.

17. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou, so stanoviskom mestského súdu, duplikou sťažovateľky, ako aj s obsahom spisu dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

V.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

18. Ústavný súd po preskúmaní veci konštatuje, že stručná chronológia úkonov, tak ako ju opísal mestský súd vo svojom vyjadrení (bod 11) a rovnako aj krajský súd vo svojom vyjadrení (body 12 až 15), zodpovedá obsahu súdnych spisov, ktoré boli ústavnému súdu predložené spolu s týmito vyjadreniami.

19. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

20. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04).

21. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou EŠLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa. Podľa uvedených kritérií posudzoval aj ústavnú sťažnosť sťažovateľky.

22. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že ide o štandardnú poistnú vec, ktorá v daných okolnostiach nevykazuje prvky skutkovej či právnej zložitosti.

23. Pri skúmaní správania sťažovateľky v napadnutom konaní ústavný súd nezistil okolnosti, ktorými by výrazne prispela k zbytočným prietahom v napadnutom konaní. Obrana súdov (najmä krajského súdu) o dôslednom využívaní dostupných opravných prostriedkov sťažovateľkou vyznieva až cynicky, keďže v záujme ochrany svojich práv ich bola nútená využiť, čoho dôkazom sú aj rozhodnutia dovolacieho súdu. Takisto nemožno sťažovateľke, resp. jej právnej zástupkyňi vyčítať, že súdne zásielky preberala výhradne v posledný deň lehoty, keďže konala v súlade s procesnými predpismi, tak ako ich nastavil zákonodarca.

24. Napokon ústavný súd hodnotil postup mestského súdu a krajského súdu z hľadiska existencie zbytočných prietáhov v napadnutom konaní.

V.1. K postupu súdu prvej inštancie v konaní sp. zn. B1-7C/157/2010:

25. Ústavný súd sa v prvom rade musel vysporiadať so skutočnosťou, že v priebehu konania na súde prvej inštancie došlo k singulárnej sukcesii, keď namiesto pôvodného žalobcu vstúpila do konania jeho dcéra (sťažovateľka). Táto skutočnosť má vplyv na dĺžku posudzovaného obdobia z hľadiska posúdenia práv sťažovateľky postupom toho času mestského súdu. V zmysle štandardnej rozhodovacej praxe platí, že v prípade singulárnej sukcesie sťažovateľ ako právny nástupca pôvodného subjektu konania nemôže úspešne namietat vznik zbytočných prietáhov v konaní v časti, kedy nebol jeho účastníkom. Až právoplatným rozhodnutím súdu o jeho vstupe do konania sa stáva účastníkom tohto konania a od toho momentu môže pociťovať prípadnú ujmu, ktorá je v príčinnej súvislosti s postupom súdu v konaní. Vzhľadom na uvedené predmetom prieskumu ústavného súdu v okolnostiach veci bola len tá časť napadnutého konania, v ktorom sťažovateľka už stranou sporu je (obdobie po 5. februári 2015).

26. Zo spracovanej chronológie postupu mestského súdu v napadnutom konaní (bod 11) vyplýva, že konanie ako celok je poznamenané neefektívnym a nesústreďeným postupom. V dôsledku tohto postupu okresného súdu možno konštatovať, že súd po piatich rokoch konania po vyriešení otázky poplatkovej povinnosti a úkonov nevyhnutných v rámci prípravy veci pristúpil k prvému pojednávaniu vo veci, keď sťažovateľka požiadala o vstup do konania namiesto pôvodného žalobcu. Následne po vstupe sťažovateľky do konania súd vykonal (v priebehu jedného roka, pozn.) štyri pojednávania a na poslednom z nich konanom 9. mája 2016 vec rozhodol. V ďalšom postupe okresný súd a neskôr mestský súd vykonával parciálne procesné úkony v primeraných lehotách, ktoré súviseli s využívaním opravných prostriedkov stranami konania, ale nekonal dostatočne razantne. Aj keď ústavný súd dlhšie obdobia nečinnosti neidentifikoval vzhľadom na celkovú dobu približne 6 rokov a 8 mesiacov, keď okresný a mestský súd rozhodovali a disponovali súdnym spisom, ústavný súd dospel k záveru o porušení označených práv sťažovateľky postupom mestského súdu v napadnutom konaní (bod 1 výroku nálezu).

27. Na základe zistenia, že postupom mestského súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky a označená vec nebola v čase rozhodovania ústavného súdu o ústavnej sťažnosti sťažovateľky právoplatne skončená (možnosť podania sťažnosti proti uzneseniu o výške náhrady trov konania a dovolania, pozn.), ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy prikázal mestskému súdu, aby v napadnutom konaní konal bez zbytočných prieťahov (bod 2 výroku nálezu).

V.2. K postupu krajského súdu v konaniach sp. zn. 10Co/16/2017, 15Co/88/2021 a 15Co/45/2025:

28. Pokiaľ krajský súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti argumentoval tým, že v každom z označených konaní konal a vec rozhodol v primeranej lehote, je potrebné poukázať na to, že odvolacie konania (prvé v trvaní 6 mesiacov, druhé v trvaní roka a dvoch mesiacov a tretie v trvaní dvoch rokov) v súhrne predstavovali dobu 3 rokov a 8 mesiacov. V tejto súvislosti je ešte potrebné dodať, že došlo dvakrát k zrušeniu jeho rozhodnutí z dôvodu existencie vady podľa § 420 písm. f) CSP (arbitrárnosť, odňatie procesných práv, pozn.). Preto k celkovej dĺžke konania pred krajským súdom bolo potrebné pričítať aj obdobia trvania dovolacích konaní, za ktoré v konečnom dôsledku nesie zodpovednosť krajský súd. Dovolacie konania vo veci sťažovateľky predstavujú v súhrne obdobie v trvaní (prvé 16 mesiacov, druhé 10 mesiacov) 2 rokoch a dvoch mesiacov. Vychádzajúc z celkovej dĺžky rozhodovania vo veci sťažovateľky na odvolacom súde a zodpovednosti krajského súdu za predĺženie konania vo veci sťažovateľky v dôsledku dovolacích konaní, ktorá v súhrne predstavuje obdobie 5 rokov a 10 mesiacov, ústavný súd dospel k záveru o porušení označených práv sťažovateľky postupom krajského súdu v konaní naposledy vedenom pod sp. zn. 15Co/45/2025.

VI.

Primerané finančné zadost'učinenie

29. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

30. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti žiadala o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia 16 000 eur, čo odôvodnila pretrvávajúcim stavom právnej neistoty.

31. Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Pri určení primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

32. Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania od vstupu sťažovateľky do napadnutého konania, berúc do úvahy predmet a význam napadnutého konania pre sťažovateľku a zároveň súčasný právoplatný stav vo veci samej, ako aj všetky okolnosti daného prípadu, ústavný súd považoval priznanie 2 000 eur pre sťažovateľku za primerané finančné zadost'učinenie (bod 3 a 5 výroku nálezu).

VII. Trov konania

33. Ústavný súd, vychádzajúc z § 1 ods. 3 a § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, priznal podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažovateľke náhradu trov právneho zastúpenia, a to za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2026 (príprava a prevzatie veci, písomné vyhotovenie ústavnej sťažnosti) v hodnote po 396,50 eur a dvoch režijných paušálov v hodnote po 15,86 eur. Za úkon vyjadrenie právnej zástupkyne k stanovisku mestského súdu a krajského súdu ústavný súd odmenu nepriznal, keďže neobsahovalo žiadne nové skutočnosti ani argumentáciu, ktorá by ústavnému súdu nebola známa zo sťažnosti, resp. z obsahu predložených súdnych spisov.

34. Ústavný súd tak v súhrne priznal náhradu trov konania 824,72 eur (bod 4 výroku nálezu).

35. Priznanú náhradu trov konania je mestský súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júna 2026

Peter Molnár
predseda senátu